

ηγουμ.) "Ηπ. (Παραμυθ.) κ.ά. Φυλάξουν από βουβοῦ δαρμό (ἐπὶ ἀνοικτιρμόνων) "Ηπ. Ξένος πόνος, ξένος δαρμός (ἐπὶ τῶν μὴ συμπασχόντων) Στερελλ. (Δεσφ.) || "Ἀσμ.

Καὶ γέρον τ-τη κ-κ' οἱ ὥεκα καὶ γέρονι τήκ-κ' ἡ μάννα, μ' ὥσα τ-τῆς μάννας τόδ - δαρμό, ἄλ-λος δαρμός 'ἐν ἦτο ('ὥεκα = δώδεκα) Κάρπ.

Κι ὅλοι οἱ δαρμοί, δαρμοί 'σανε κι ὅλοι δαρμοί, δαρμοί 'ναι,

μὰ σὰ τζῆ μάννας τὸ δαρμό, ἄλλος δαρμός δὲν εἶναι Κρήτ. (Σητ.)

"Αφῆσ', ἀφέδη, τοῖ δαρμούς κι ἄς πάφον δὰ μαγλάβια νὰ κάτσω ν' ἀναστορηθῶ 'ς εἶδα χωριὸ τοὺς εἶδα (μαγλάβια = βασανιστήρια) Κρήτ.

Λιάβιν', ἀγόρι μ, διάβινι πὼς ἦσαν μαθημένους 'πὸν μάλουμα κι ἀπὸν δαρμό ἀγάπη δὲ χονοῖζει Θράκ. (Σουφλ.) || Ποίημ.

..... τσ' εἰς τὸν δερμόν της βκάλλει
φύτσια τῶαι κάρτες πόλιτσεξ ἔξω 'ς τὸ παραγιάλιν
(ἐνν. ἡ θάλασσα) Π. Λιασίδ., Τὰ φκινόρκ. τῆς καρκ., 32.

Μέσ' 'ς τῆς φουρτούνας τὸ δαρμό, σάν ἡδρ' ἀναταμὸ
Μ. Τσιριμώκ., Σονέτ., 10. 2) Κοπετός, ὀδυρμός 'Αντικύθ. Ζάκ. (Μαχαιρᾶδ.) Θράκ. Κῶς (Καρδάμ.) Μεγίστ. Νάξ. ('Απύρανθ.) Σῦρ. Χίος κ.ά. — Γ. Βλαχογιάνν., Γῦροι ἀνέμ., 96 Κ. Παλαμ., Τάφ.², 75 Πεντασύλλ., 113 Τρισεύγ., 78 Ν. Πολίτ., 'Εκλογ., 13 — Λεξ. Δημητρ.: Κλαμός καὶ δαρμός θά 'ναι τώρα 'κεῖ 'Απύρανθ. Κλάματα τσαὶ δαρμοὶ Μεγίστ. Κ' ἐκεῖ πὸν ἔδαιναν 'ς τῇ χώρα, ἀκοῦνε θρήνους καὶ δαρμούς (ἐκ παραμυθ.) Ζάκ. Οὐδὲ, κλαμός καὶ δαρμός πὸν γίνηκεμ -μόχ - χωριὸ (μόχ = μέσα) Χίος Δαρμός τώρα, καταλαβαίνει, ἕνα κιόλας τὸ 'χανε, τὸ θάφανε τὸ κοπέλι 'Αντικύθ. 'Κοῦνουνδαι δαρμοὶ καὶ κλάματα Καρδάμ. Θρη-νος καὶ δαρμός ἦτανε 'ς τὸ παλάτι Γ. Βλαχογιάνν., ἐνθ' ἄν. || "Ἀσμ.

Μεγάλη Παρασκευὴ | κλάματα καὶ δαρμοὶ

Μεγάλω Σάββατο | οἱ 'Εβραῖοι 'ς τὸ θάνατο
Σῦρ.

'Ακοῦς τὸ θρήνο τὸν πολύν, ὅπουν βογγοῦν τὰ δάση
καὶ τὸ δαρμό πὸν γίνεται, τὰ μαῦρα μοιρολόγια
Ν. Πολίτ., ἐνθ' ἄν. || Ποίημ.

Κι ἂν ἀνοιχτῇ τὸ στόμα σας, | ἄς πεταχτῇ ἀπ' τὸ στόμα
σας

σκουζιμο, κράξιμο, δαρμός | τὸ μοιρολόι ὦμό, σκληρὸ
Κ. Παλαμ., Πεντασύλλ. 113

Καὶ μιλοῦσαν ἦσαν καὶ μὰ πὸ λυπητερὰ παρὰ νὰ τὰ 'βγαζε
μὲ δάκρυα καὶ μὲ δαρμούς

Κ. Παλαμ., Τρισεύγ., 78. 'Η σημ. καὶ Βυζαντ. Πβ. Καλλίμ. καὶ Χρυσορρ. στ. 2129 (ἐκδ. S. Lambros, 90) «τὸν θρήνον καὶ τὴν πνιγμονήν, τὴν κόλασιν, τὴν ζάλην, | τὴν ἀκατάπαυστον ὀργὴν καὶ τὸν δαρμόν τὸν τόσον» καὶ 'Ερωτόκρ. Γ' 1706 (ἐκδ. Σ. Ξανθοῦδ.) «μὲ λιγωμάρες καὶ δαρμούς τὸν ἀποχαιρετοῦσα» 3) Ταλαιπωρία, δοκιμασία Θεσσ. (Πήλ. Τρίκερ.) Στερελλ. ('Αράχ.) Πόντ. (Κοτύωρ.) — Κ. Παλαμ., Δωδεκάλ. Γύφτ.², 102: "Εχον συλλονές, ἔχον δαρμοὶ Τρίκερ. Τρανὸν δαρμόν εἶδεν (ὑπέστη μεγάλην δοκιμασίαν) Κοτύωρ. || Φρ. Κακὸς δαρμός νὰ τὸν εὔρ'! (ἄρᾳ) 'Αράχ. || Παροιμ.

'Ι γέρον μὲ τοὺν ὕπνον | κ' ἰ νιὸς μὲ τοὺ δαρμό
(ὅτι ὁ εὐκόλος ὕπνος διὰ τὸν γέροντα καὶ ὁ δύσκολος διὰ τὸν νέον εἶναι ἐνδείξεις ἐπισφαλοῦς ὑγείας) Πήλ. || Ποίημ.

Καὶ τὰ κορμιά μας ἀψηφήσανε δαρμούς
βουνῶν, στεπῶν καὶ ρουμανῶν καὶ ποταμῶν

Κ. Παλαμ., ἐνθ' ἄν. 4) 'Ο δριμύς σωματικὸς πόνος Εὔβ. (Λιχάς) Θεσσ. (Πήλ.) Στερελλ. (Παρνασσ.): "Εχω δαρμό 'ς τ' ἀνύχι μ' Παρνασσ. Οὐ γέρον μ' ἔχ' δαρμούς 'ς τὰ πον-δάρια τ' ἀπ' τὰ ριματικά (= ρευματισμούς) Πήλ. Δὲ γοι-μῆθ' κα ἀπόφ' μιὰ στάλα ἀπ' τ'ς δαρμούς πού 'χα 'ς τὰ χέρια μ' αὐτόθ.

δάριμο τό, δάριμον Πόντ. (Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.)
Συμ. δάριμο πολλαχ. δάριμον Μακεδ. (Γρεβεν.) Στερελλ. (Αἰτωλ. 'Ακαρναν.) κ.ά. δάρσ'μον Εὔβ. (Στρόπον.) Θράκ. ('Αμόρ.) δειρσ'μον Εὔβ. (Στρόπον.)

'Εκ τοῦ μετὰ γν. δάρισις καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι μ ο. 'Ο τύπ. δειρσ'μου ἐκ τοῦ θέματος τοῦ ἀορ. τοῦ ρ. δέρινω.

1) **Δαρμός 1**, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Δὲν ξέρω, τί πάγ' νὰ πῇ δάριμο Στερελλ. ('Αράχ.) Πέθαν' ἀπ' τὸ δάριμο αὐτόθ. Τοῦ δάρσ'μον σ' χρειάζεται Εὔβ. (Στρόπον.) — Κάποτε σοῦζοταν ἀπὸ τὸ δάριμο ἀπὸ μιὰ κόρη μικρή, σάν κι αὐτόν, ἀλλὰ μὲ θάρος Δ. Βουτυρ., 'Επανάστ. ζῶων, 208 Μὲ τὸ δάριμον 'ἐσ-σωφρονίζεται τὸ παιδί Σύμ. Τὰ καίγια δε-μένα μέσα 'ς τὸ λιμάνι χτυποῦσανε τὸ ἕνα μὲ τ' ἄλλο σάν ἀλαφιασμένα ἀπὸ τὸ δάριμο τῆς θάλασσας Κ. Παρορ., 'Απὸ τῇ ζωῇ τοῦ δειλ., 37 || Ποίημ.

Μιλήματα, πατήματα, δαρσίματα τ' ἀγέρα,
τ' ἀπτί σου, ἂν ἀφουγκραστῇ βαθεῖα, δὲ θε' ν' ἀκούσῃ
Ν. 'Εστ., 18 (1935), 959. β) 'Η βιαία ἀνατάραξις, τὸ κτύ-πημα ὑγρᾶς οὐσίας, οἷον γάλακτος, φοῦ κ.τ.τ. δι' εἰδικοῦ ὀργάνου Εὔβ. (Στρόπον.) Πελοπ. ('Ερμιον. Κορινθ. Μελι-γαλ. Μεσσην.) Στερελλ. (Αἰτωλ. 'Ακαρναν. 'Αράχ.) — Λεξ. Περίδ. Πρω. Δημητρ.: Τὸ γάλα θέλει καλὸ δάριμο γιὰ νὰ βγῇ ὅλα τὸ βούτυρο Κορινθ. Τὸ δάριμο τοῦ γαλάτου Μεσ-σην. Μὲ τὸ τακτικὸ καὶ πολύωρο δάριμο τοῦ γάλατος ἀρ-χίζει νὰ μαζεῖται τὸ βούτυρο 'Ερμιον. Θέλ' πονλὺ δειρσ'-μου τ' ἀβγοῦ προντοῦ ρίξ'ς τοῦ λιμόν' Στρόπον. Τὸ δάριμο τ' ἀβγοῦ Λεξ. Πρω. Δημητρ. Συνών. δάριμα 1, δ ο ὑ-λ ε μ α, χ τ ὑ π η μ α. 2) 'Η προσβολὴ ὑπὸ φυματώσεως κυ-ρίως ἢ ἄλλης σοβαρᾶς ἀσθενείας Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.): 'Ας σὸ δάριμον θ' ἀποθάν' Χαλδ. 3) 'Ο ἐκ πτώσεως προξενηθεὶς μώλωψ ἢ πληγὴ Πόντ. (Σταυρ. Χαλδ.): 'Ερροῦξεν ἀφκὰ καὶ δυνατὸν δάριμον ἔφαγεν (ἔπεσε κάτω καὶ χτύπησε πολὺ).

δαρταρεῖδ τό Σάμ.

'Εκ τοῦ οὐς. δάριτης, τὸ ὅπ. βλ., καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -α ρ ε ι ὶ.

Τὰ κτυπήματα ἐπὶ τῶν γονάτων καὶ ὁ κοπετός τῆς μοιρο-λογίστρας.

δαρτήρι τό, Πελοπ. (Βερεστ. κ.ά.)

'Εκ τοῦ οὐς. δάριτης, τὸ ὅπ. βλ., καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ή ρ ι.

"Οργανον μηνοειδὲς ἐκ σύρματος περιελιγμένου χρησι-μεῦον διὰ τὸ κτύπημα τοῦ ἀβγοῦ κατὰ τὴν παρασκευὴν γλυ-κυσμάτων ἢ ἐδεσμάτων.

δάριτης ὁ, 'Ερεικ. Ζάκ. (Κερ. Μαχαιρᾶδ. κ.ά.) "Ηπ. ('Αργυρόκ. Πάργ. Ραδοβύζ. Χιμάρ.) Κέρκ. ('Αργυρᾶδ. κ.ά.) Κεφαλλ. (Κουβαλάτ. Χαβδᾶτ.) Μαθράκ. 'Οθων. Παξ. Πε-λοπ. ('Αρκαδ. 'Αρν. Βαλτεσιν. Βερεστ. Γλαντισ. Γορτυν. Δάρα 'Αρκαδ. Ζελίν. 'Ηλ. Καλάβρυτ. Κερπιν. Κοντογόν. Μεγαλόπ. Μεσσην. 'Ολυμπ. Σκορτσιν. Τριφυλ. κ.ά.) Στε-ρελλ. (Φτελ.) — Γ. Ξενοπ., Θέατρ. Γ, 25 — Λεξ. Βάιγ.

